

ikke faa meget fra Uilstræffeligheden af Personale som fra den Maade, hvorpaa Expeditionen finder Sted, den Langsomhed, der udvises, og den uforretningsmæssige Maade, hvorpaa hele Forretningsgangen er ordnet, og jeg kan ikke tilbageholde, at der tillige ankes over, hvad man kalder en vis Brangvillighed, der stundom skal findes hos Personalet i Henseende til Expeditionen. Med Hensyn til dette Sidste vil jeg bemærke, at det er en Betragtning, som jo let fremkommer, naar man sammenligner den Maade, hvorpaa Regjeringskontorer expedere Sagerne, med den Maade, hvorpaa Expeditionen finder Sted paa private Handelskontorer, en Sammenligning, som ligger nær for de her omhandlede Forholds Vedkommende. Hovedbanken gaar imidlertid ud paa, at det Hele er ordnet paa uforretningsmæssig Maade, saa at Expeditionen derude selv med et forholdsvis ringere Personale vilde kunde ste paa en for de klarerende heldigere og hurtigere Maade, naar kun Forretningsgangen blev noget forandret. Dette har jeg ikke villet undlade at fremhæve ved denne Leilighed, for at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, at det ikke er tilstræffeligt, maasse ikke engang nødvendigt, at kræve en saa betydelig Forsøgelse af Personalets Lønning, men at det vistnok vilde være et virksommere Middel til at opnaa, hvad man ønsker, naar man underkastede hele den Maade, hvorpaa Forretningsgangen nu er ordnet, en Revision. Man burde maasse tilkalde handelskyndige Mænd, der ikke høre til Administrationen, og esre deres Mening, hvorefter man muligen kunde komme til nogle andre Regler for Forretningsgangen i forskjellige Retninger. Hvad selv den foreliggende Sag angaar, da gaar jo Regjeringens Forslag ud paa en Forhøielse af 6,200 Kroner for de kjøbenhavnske Kontorers Vedkommende. Flertallets Forslag gaar ud paa at nedsætte Beløbet med 1000 Kroner; men desuagtet vil vistnok det tilbageblivende Beløb vise sig fuldkommen tilstræffeligt, naar vel at mærke den høitærede Minister vil have sin Opmærksomhed henvendt paa det Forhold, jeg her har omtalt.

Finansministeren (Jonnesbech): Det ærede Medlem, som nys satte sig, maa tilgive mig, at jeg ikke kan lade være at gjøre nogle Bemærkninger til de Uttringer, han nu fremsførte, og disse Bemærkninger skulle da væsentlig gaa ud paa, at det ikke er tilstræffeligt at sige, at Forretningerne paa Loldboden ikke blive udsørte paa forretningsmæssig Maade. Der er, som bekendt, meget stor Forskiel paa, hvorledes en privat Mand kan arrangere sine Affairer, og hvorledes Staten kan gjøre det; navnlig maa der her søres Bøger og gives Paategning for Alt, hvad der skal være Ojenstand for Revision og Kritik, et Arbejde, som man naturligvis kan undvære paa de private Kontorer. Jeg har ikke Grund til at tro, at man ikke har indrettet sig derude saa forretningsmæssigt,

som overhovedet de givne Forfrister og Nødvendigheden af at aflægge fuldstændigt Regnskab for hver Skilling, der kommer ind og gives ud, tillade; jeg har ikke Grund til at tro, at man derude skulle ville paalægge sig mere Besvær end høist nødvendigt. Det ærede Medlem maa, som sagt, ikke glemme, at der ovenpaa Forretningerne derude følger en Revision, og det er en meget skarp Revision af, om Forretningerne ere førte saaledes, som de skulle og bør være det. For at en sliq Revision skal kunne ste, er det tidt nødvendigt at iagttage Formaliteter, som andre Folk kunne overse, og det turde iøvrigt være velbekendt, at i vort Land saavelsom i andre Lande, hvor man overhovedet skal gjøre Rede og Nigtighed for hver Smule, er Revisionen næsten ligesaa dyr som Expeditionen. Jeg kan, jeg gjentager det, ikke se nogen tænkelig Grund, hvorfor man ikke ude paa Loldboden skulde læsse alt det Arbejde fra sig, som man kan, naar man dog er istand til at fyldestgjøre de Fordringer, der stilles fra Administrationens Side. — Jeg kan heller ikke sige den ærede Ordfører i ikke at komme tilbage til de Betragtninger, der allerede ere blevne gjorte gjældende. Jeg haaber, at han vil have bemærket, at jeg i den Maade, hvorpaa jeg i det Hele omtalte Nedsættelserne under Nr. 1—3, erkjendte, at man havde taget Hensyn til mine Bemærkninger under Konferencen med Udvalget; men jeg maa desværre beklage, at man ikke har taget tilstræffeligt Hensyn til dem (Ordføreren: Snarere for meget Hensyn!); for meget Hensyn?; det tvivler jeg om. Men jeg skal ganske aabent sige den ærede Ordfører og ogsaa det høie Thing, hvorfor jeg holder paa de i og for sig ikke betydelige Forhøielser, der ville fremkomme efter Regjeringens Forslag; det er, fordi jeg er mig bevidst, at være gaaet de vedkommende Embedsmænd meget nærmere end de selv have ønsket, og meget nærmere end Generaldecisoratet fandt det rigtigt. Det er altsaa ganske i sin Orden, at jeg søger at holde paa de Sætsfer, som jeg har anset for ikke blot nødvendige, men endogsaa paatrængende nødvendige, naar ikke enten Forretningerne skulle lide, eller de vedkommende Embedsmænd udsættes for at maatte betale af deres egen Lomme den Assistance, de behøve. Hvorledes den ærede Ordfører lige over for disse Forhold kan sige, at hvad man kan besørge for 1300 Rd., kan man lige saa godt besørge for 1100 Rd., fortaar jeg ikke (Modsigelse af Ordføreren). Det ærede Medlem sagde, at han ikke kunde se rettere, end at naar man havde funnet besørge forsvarligt det og det for 1300 Rd., maatte man ogsaa kunne gjøre det for 1100 Rd.; men det er netop Spørgsmaalet, om det besørges forsvarligt. Det er jo netop dette, der reises Klage over, at man ikke faar Arbejdet paa Loldboden besørget forsvarligt, ikke hurtigt nok, og derfor ere de Forhøielser, der forlanges, ikke blot bestemte til at kunne give de Vedkommende en